

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/57/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1422203711
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1422203711.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom JUDr. Michalom Kubišom v spore žalobcov: 1/ A. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX/XX, XXX XX I., 2/ U.. B. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX/XX, XXX XX I., proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Mestským súdom Bratislava IV, so sídlom Saratovská 1/A, 844 54 Bratislava, o určenie právnej skutočnosti, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamietá.
- II. Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou (v znení poslednej špecifikácie doručenej súdu dňa 11.09.2023) domáhali, aby súd určil, že nastala účinnosť späťvzatia v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 22C/39/2018 doručením e-mailu dňa 20.06.2018, ktorý doplnili žalobcovia osobným doručením, ktorým žalobu zobrali v plnom rozsahu späť ešte cca polhodinu pred pojednávaním dňa 21.06.2023. Na odôvodnenie uviedli, že podali na Okresný súd Bratislava IV dňa 11.07.2018 určovaciu žalobu, ktorou žiadali, aby súd rozhodol, či tu ich právo na vstup intervenientov do konania vedenom na OS BA IV č.k. 8C 44/2017 ako legitímnych účastníkov je alebo nie je. Súd v konaní vytyčil pojednávanie, termín stanovil na 21.06.2021 v čase o 8:30 hod., pričom žalobca 2/ dňa 20.06.2021 e-mailom doručil na súd späťvzatie návrhu, dňa 21.06.2021 v čase o 8:22 hod. na súd doručil späťvzatie aj písomne.

2. Výzvou zo dňa 11.11.2022 súd vyzval žalobcov na späťvzatie žaloby ako zjavne nedôvodnej v súlade s § 138 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Žalobcovia v podaní doručenom súdu dňa 22.11.2022 ako reakciu na uvedenú výzvu uviedli, že rozhodnutie plní v tomto prípade preventívny charakter, pretože pomocou žaloby možno eliminovať stav ohrozenia práva či neistoty žalobcov v právnom vzťahu a k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak, pričom určovacia žaloba je v tomto konkrétnom prípade značne účinnejšia než iné právne prostriedky. Ďalej uviedli, že daná určovacia žaloba vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravy, tvoriace určitý právny rámec, ktorý je zárukou ochrany práv žalobcov 1/ a 2/, rovnako ako odvrátenia budúcich súdnych podaní a sporov, pričom tieto funkcie sú v súlade s podmienkou naliehavého právneho záujmu. Uviedli, že trvajú na svojom práve na súdnu ochranu a rozhodnutia o tom, ktorým dňom, hodinou, či minútou nadobudol účinnosť právny úkon späťvzatia, doručený na tunajší súd elektronickou poštou dňa 20.06.2021, osobne dňa 21.06.2021 v čase 08:22 hod., pretože rozhodnutím sa predíde majetkovej ujme.

4. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že späťvzatie žaloby je úkon učený súdu a teda je podaním v zmysle § 123 ods. 1 C.s.p. voči súdu účinný okamihom doručenia a

voči ostatným subjektom od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli. Uviedol, že ide o jednostranný procesný úkon žalobcu adresovaný súdu, ktorý musí byť urobený v predpísanej forme. Uviedol tiež, že nakoľko späťvzatie žaloby je podaním vo veci samej, žalobca musí podanie podľa § 123 ods. 2 C.s.p. v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo elektronicke s autorizáciou, pričom obsahovo musí ísť o totožné podanie, a to najneskôr do desiatich dní, inak súd na späťvzatie žaloby neprihliada (§ 125 ods. 2 C.s.p.). Uviedol tiež, že ak je súdu doplnenie tohto úkonu riadne doručené v lehote, nastávajú jeho účinky okamihom, kedy súdu došlo podanie v elektronickej podobe, a to aj bez ohľadu na úradné hodiny. Poukázal na to, že podaním doručeným súdu e-mailom dňa 20.06.2021, doplneným písomne dňa 21.06.2021, žalobcovia 1/ a 2/ v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/39/2018 zobrali žalobu späť bez udania dôvodu, účinky predmetného podania tak nastali dňa 20.06.2021 a Okresný súd Bratislava IV následne zákonným postupom podľa § 145 ods. 1 C.s.p. konanie uznesením č. k. 22C/39/2018 - 192 zo dňa 21.06.2021 zastavil.

5. Žalobcovia v reakcii na uvedené poukázali na to, že s časťou vyjadrenia žalovaného vo veci účinkov späťvzatia dňa 20.06.2021 vyjadrujú plný súhlas, avšak poukazujú na právny nesúlad medzi skutočnosťou, že účinky späťvzatia nastali dňa 20.06.2021, no napriek tomu súd v uznesení sp. zn. 22C/39/2018-192 dňa 21.06.2021 v bode III. výrokovej časti priznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania. Poukázali na to, že súd v odôvodnení uviedol, že právo na náhradu trov žalovanému 2/ vznikol dňa 21.06.2021 (tj. po účinkoch späťvzatia, čoho následok/dôsledok je zastavenie konania zo dňa 20.06.2021), kedy sa na pojednávanie spolu jeho právnu zástupkyňou avokátkou p. Hreňovou dostavil. Uviedli, že voči predmetnému uzneseniu podali odvolanie, v ktorom predložili dôkazy o tom, že účinok späťvzatia nastal dňa 20.06.2021 a s tým súvisiaci nesúlad s ďalším konaním súdu - tj. ako mohol po účinkoch späťvzatia s dôsledkom zastavenia konania pojednávanie dňa 21.06.2021 otvoriť a vpustiť do pojednávacej miestnosti žalovaného 1/ (zrejme správne žalovaného 2/ - pozn. súdu) a jeho advokátku s následným priznaním práva na súdne trovy za účasť na pojednávaní dňa 21.06.2021. Poukázali tiež na to, že odvolací súd v sp. zn. 8Co/94/2021-217 dňa 31.03.2022 odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil bez toho, aby sa právne vysporiadal so skutočnosťou, že ak účinnosť späťvzatia nastala dňom 20.06.2021 s následkom zastavenia konania nebolo možné priznať právo náhrady trov za účasť na pojednávaní dňa 21.06.2021, pretože toho dňa už bolo de facto konanie zastavené účinnosťou späťvzatia doručenom súdu dňa 20.06.2021. Ďalej uviedli, že následne okresný súd vydal uznesenie 22C/39/2018-228, ktorým dňa 21.10.2022 vyššia súdna úradníčka rozhodla o povinnosti žalobcov zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania v sume 147,17 eura do 3 dní od doručenia. Poukázali na to, že dňa 27.10.2022 podali voči vyššie označenému rozhodnutiu sťažnosť, pričom súd o sťažnosti nerozhodol dodnes. Uviedli, že žalobou žiadajú, aby súd priznal ich právo na účinnosť späťvzatia, ktorá nastala doručením späťvzatia dňom 20.06.2021 s právnym následkom zastavenia konania. Poukázali na to, že skutočnosť, že súd po účinnosti späťvzatia s následkom zastavenia konania dňom 20.06.2021 nasledujúci deň 21.06.2021 otvoril pojednávanie, do pojednávacej miestnosti vpustil žalovaného 2/ a jeho advokátku ignorujúc tak právny stav, že konanie bolo doručením späťvzatia zastavené, je priamym ohrozením ich práv, pričom uplatnenie ich práva na účinnosť späťvzatia s právnym dôsledkom zastavenia konania dňom 20.06.2021 je ohrozené rozhodnutím súdu o priznaní náhrady trov žalovaného 2/ za účasť jeho advokátky na pojednávaní dňa 21.06.2021, ktoré súd nemal oprávnenie otvoriť po zastavení konania doručením späťvzatia dňa 20.06.2021. Uviedli, že štandardným spôsobom súdy zrušia pojednávanie s odôvodnením späťvzatia a je právne absurdné až bizarné, aby súd pojednávanie otvoril po účinnosti späťvzatia s dôsledkom zastavenia konania. Poukázali na elektronicke vedený spis, t.j. žalovaný 2/ a jeho právna zástupkyňa majú kedykoľvek prístup do predmetného spisu, takže museli byť informovaní o späťvzati a jeho následku zastavenia konania. Uviedli, že súd pojednávanie otvoril dňa 21.06.2021 len s jediným bodom zastavenie konania, čo je úkon súdu absurdne neštandardný a vymykajúci sa súdnej praxi a žalobcovia takýto procesný úkon preto ani nemohli predvídať. Poukázali na bežnú súdnu prax, že súd po doručení späťvzatia zruší pojednávanie, ak mu technické prostriedky a časová núdza neumožnia predom pojednávania zrušiť, najneskôr pred časom začatia pojednávania a pred pojednávacou miestnosťou (na chodbe) súd o uvedenej skutočnosti t.j. o zastavení konania z dôvodu späťvzatia upovedomí protistranu. Uviedli, že je absolútne neštandardné a v rozpore so súdnou praxou, ktorú dodržiavajú súdy, aby súd pojednávanie otvoril potom, čo nastal účinnok späťvzatia, ktorým je zastavenie konania, pretože nemožno pojednávať v konaní, ktoré bola zastavené. Uviedli, že úlohou určovacej žaloby je odstránenie pochybností o existencii, príp. neexistencii určitého právneho vzťahu alebo práva žalobcov, čím sa vlastne odstráni nejasnosť a vznikne tak súdom potvrdená (ne)existencia právneho vzťahu alebo práva. Poukázali na to, že určovacia žaloba je opodstatnená tam, kde bez tohto

určenia, teda či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, bolo právo žalobcov ohrozené alebo by sa ich právne postavenie stalo neistým. To znamená, že sa domáhajú autoritatívneho výroku v rozsudku súdu, že určitý právny vzťah k osobám žalobcov existuje, alebo neexistuje. Mali za to, že naliehavý právny záujem je na požadovanom určení daný skutočnosťou, že bez určenia je ohrozené právo žalobcov, alebo ich právny vzťah, čím je zároveň ohrozené z neistoty aj ich právne postavenie, pričom určovací žaloba je významným procesným nástrojom preventívnej ochrany práv tým, že umožňuje vnieť istotu do neistých právnych vzťahov.

6. Žalovaný v následnom vyjadrení poukázal na to, že po späťvzatí žaloby súd konanie zastaví, o čom rozhoduje vždy uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie, pričom konanie sa končí až právoplatnosťou uznesenia o zastavení konania. Uviedol, že účinky späťvzatia žaloby nemožno zamieňať s právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým súd z dôvodu späťvzatia žaloby konanie zastavil. Uviedol tiež, že účinné späťvzatie žaloby ako jednostranný procesný úkon žalobcu má za splnenia zákonných podmienok za následok zastavenie konania, avšak konanie nie je zastavené okamihom účinnosti späťvzatia žaloby, ale až následne po tom, čo súd o zastavení konania rozhodne a toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť. Teda až právoplatným rozhodnutím vydaným súdom a nie jednostranným procesným úkonom žalobcu dochádza k zastaveniu konania. Poukázal na to, že žalobca disponuje po začatí konania subjektívnym právom vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým dosiahnuť zastavenie konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia. Zastavenie konania alebo jeho časti tak predstavuje za splnenia zákonných podmienok až bezprostredný následok späťvzatia žaloby. Uviedol, že nie je pravdou tvrdenie žalobcov, že konanie bolo de facto zastavené dňa 20.06.2012 s účinnosťou späťvzatia žaloby, nakoľko konanie bolo zastavené až 14.07.2021, t.j. dňom právoplatnosti rozhodnutia č. k. 22C/39/2018 - 192 zo dňa 21.06.2021, ktorým súd vo výroku I. konanie zastavil. Z uvedeného dôvodu tak účinky zastavenia konania nevznikli a ani vzniknúť nemohli účinnosťou doručenia späťvzatia žaloby. Poukázal tiež na to, že nie sú pravdivé ani tvrdenia žalobcov, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s ich námietkami uvedenými v podanom odvolaní voči uzneseniu č. k. 22C/39/2018 - 192 zo dňa 21.06.2021, keď odvolací súd v uznesení č. k. 8Co/94/2021 zo dňa 31.03.2022 pomerne obsiahne konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď v čase absencie späťvzatia žaloby vytyčil pojednávanie, na ktoré strany sporu riadne predvolal a rovnako vzhľadom na doručenie späťvzatia pred otvorením pojednávania správne žalovaných nevyzval na vyjadrenie sa k nemu. Správny tiež považoval odvolací súd postup prvostupňového súdu, keď pojednávanie nezrušil, nakoľko žalobcovia súdu doručili späťvzatie žaloby iba e-mailom bez zaručeného elektronického podpisu a toto procesne vadné podanie doplnili dorúčením jeho rovnopisu až niekoľko minút pred začatím pojednávania, pričom na predmetné pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavili. Odvolací súd taktiež konštatoval, že z obsahu spisu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by umožňovali čo i len uvažovať o tom, že by zastúpenie žalovaného 2/ v danom spore do doručenia riadneho späťvzatia, teda až do konania pojednávania bolo neúčelné, a tak by za neúčelné bolo možné považovať aj takto vzniknuté trovy právneho zastúpenia. Uviedol, že s predmetným právnym názorom odvolacieho súdu sa v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva, že žalobcovia mali dosť času zobrať žalobu späť v dostatočnom predstihu tak, aby sa pojednávanie mohlo nie len odročiť, ale aby mohol súd informovať aj druhú stranu o odročení predmetného pojednávania a o podaní žalobcov. Poukázal na to, že žalobcovia až deň pred prvým pojednávaním v poobedných hodinách e-mailovým podaním zobrali žalobu späť bez udania dôvodu, pričom toto podanie doplnili písomne súdu do podateľne súdu 8 minút pred začatím pojednávania, čo možno nepochybné považovať za procesnú obštrukciu zo strany žalobcov.

7. Žalobcovia v reakcii na predmetné vyjadrenie uviedli, že podaním určovacej žaloby žiadajú súd, aby rozhodol či tu právo žalobcov na účinnosť späťvzatia nastala jeho dorúčením, t.j. dňa 20.06.2021 a vôbec ich nezaujíma a ani nechcú, aby súd rozhodol kedy nastala právoplatnosť uznesenia, ktorým súd konanie zastavil. Uviedli, že obsah vyjadrenia žalovaného zo dňa 30.05.2023 a dňa 30.06.2023 a z neho vyplývajúci právny názor o tom, že účinnosť nastala dorúčením e-mailu dňa 20.06.2021 je súladný s ich právnym názorom, pričom oni očakávajú, že súd rozhodne o čase účinnosti a vôbec sa nebude zaoberať časom právoplatnosti, pričom trvajú na rozhodnutí, že účinnosť nastala dňa 20.06.2021. Na záver zdôraznili, že žiadajú súd, aby rozhodnutie obsahovalo len 2 výroky : 1. vymedzenie dňa a hodiny účinnosti späťvzatia, 2. priznanie žalobcom voči žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

8. V poslednom vyjadrení doručenom súdu dňa 11.09.2023 žalobcovia uviedli, že využívajú právo poslednej reči a opakovane žiadajú súd, aby nepresiahol predmet určovacej žaloby a rozhodol o tom, že nastala účinnosť späťvzatia v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 22C/39/2018 dorúčením

e-mailu dňa 20.06.2018, ktorý doplnili žalobcovia osobným doručením, ktorým žalobu zobrali v plnom rozsahu späť ešte cca polhodinu pred pojednávaním dňa 21.06.2023.

9. Keďže obidve sporové strany súhlasili s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, súd v súlade s ustanovením § 177 ods. 2 písm. b) C.s.p. rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania s tým, že v zákonnej lehote oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na deň 21.11.2023 (§ 219 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

10. Podľa § 137 C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

11. Žalobcovia sa v posudzovanej veci domáhali, aby súd určil, že nastala účinnosť späťvzatia v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 22C/39/2018 doručením e-mailu dňa 20.06.2018, ktorý doplnili žalobcovia osobným doručením, ktorým žalobu zobrali v plnom rozsahu späť ešte cca polhodinu pred pojednávaním dňa 21.06.2023. To, aby sa súd v konaní zaoberal tým, kedy nastala účinnosť späťvzatia žaloby v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 22C/39/2018, vyplýva z celkom jednoznačného, niekoľkokrát zopakovaného a zdôrazneného vymedzenia petitu žaloby samotnými žalobcami (predovšetkým v posledných dvoch podaniach žalobcov vo veci). Vzhľadom na takto vymedzený petit žaloby možno konštatovať, že žalobcovia sa žalobou v posudzovanej veci domáhali určenia právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) C.s.p.. Predmetné zákonné ustanovenie pritom ustanovuje zákonnú podmienku prípustnosti takejto žaloby, a to, že možnosť domáhať sa určenia právnej skutočnosti žalobou na súde musí vyplývať z osobitného predpisu. Keďže zo žiadneho právneho predpisu platného a účinného v Slovenskej republike nevyplýva, že by sa žalobcovia mohli domáhať určenia nimi vymedzenej právnej skutočnosti (ani ničoho podobného), súdu neostávalo iné ako ich žalobu z tohto dôvodu bez ďalšieho v celom rozsahu zamietnuť.

12. Nad rámec uvedeného súd poukazuje na to, že pokiaľ by aj posúdil žalobu žalobcov ako žalobu podľa § 137 písm. c) C.s.p. (čo je však vzhľadom na žalobcami celkom jednoznačné vymedzenie petitu žaloby, ako aj vzhľadom na obsah žalovaného nároku, vylúčené), musel by byť daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení (keďže naliehavý právny záujem nevyplýva z osobitného predpisu). V prípade žalobcov by však takýto naliehavý právny záujem na požadovanom určení nebol daný, keďže ich právne postavenie by sa požadovaným určením nijako nezmenilo a nedosiahli by konečný výsledok, o ktorý im v skutočnosti ide. Naopak, muselo by nasledovať ďalšie súdne konanie (konania), pritom platí, že právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) C.s.p. musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (porov. napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 31/2011 zo dňa 06.12.2012). Určovací návrh nie je spravidla opodstatnený najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu len predbežnej otázky k posúdeniu, či tu je alebo nie je právny vzťah alebo právo. Určovacia žaloba predpokladaná uvedeným ustanovením je preventívneho charakteru a má miesto jednak tam, kde možno pomocou nej eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu a k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak, jednak v prípadoch, v ktorých určovacia žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu, tvoriacu určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov účastníkov (porov. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 111/2008 zo dňa 30. júna 2009).

13. Z odôvodnenia žalovaného nároku žalobcami pritom vyplýva, že títo sú nespokojní s tým, že súd v uznesení č.k. 22C/39/2018-192 zo dňa 21.06.2021, ktorým zastavil konanie z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcami, priznal žalovanému 2/ (v danom konaní) nárok na náhradu trov konania voči žalobcom. Rovnakú argumentáciu, akú použili v posudzovanej veci, pritom použili aj v odvolaní proti predmetnému uzneseniu, pričom odvolací súd sa s ňou v uznesení č.k. 8Co/94/2021-217 zo dňa 31.03.2022 vysporiadal a napadnuté uznesenie potvrdil. Obdobnú argumentáciu žalobcovia použili aj v sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV č.k. 22C/39/2018-228 zo dňa 21.10.2022, ktorým súd rozhodol o výške predmetných trov konania, pričom aj v tomto prípade sa s ňou súd vysporiadal, a to v uznesení č.k. 22C/39/2018-245 zo dňa 20.04.2023, ktorým sťažnosť žalobcov zamietol (uvedené vyplýva priamo z predmetných rozhodnutí). Z uvedeného je teda zrejmé, že žalobcovia sa podanou žalobou v posudzovanej veci de facto snažia zvrátiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté, a to po vyčerpaní opravných prostriedkov, ktoré žalobcovia neúspešne uplatnili v predmetnom konaní. Uvedený postup je však neprípustný a vo svojich dôsledkoch by znamenal neprípustné obchádzanie (nahrádzanie) opravných prostriedkov, a tým revidovanie právoplatných rozhodnutí súdov spôsobom, ktorý právny poriadok nepredpokladá a vo svojich dôsledkoch ani nepripúšťa. Aj z uvedeného je teda zrejmé, že žalobcovia nemohli mať na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

14. Napokon, v posudzovanej veci nebola daná ani pasívna vecná legitímácia žalovaného. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný /porov. napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9, príp. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 7 Cdo 21/2010/). Žalobcovia sa však v posudzovanej veci domáhali určenia takého nároku, ktorý vyplýva z procesného práva a týka z ich procesnoprávneho vzťahu so žalovaným 2/ (v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/39/2018), v ktorom navyše žalovaný (v posudzovanej veci) ani nijako nevystupoval.

15. Zo všetkých uvedených dôvodov bola preto žaloba žalobcov neopodstatnená a súd ju v celom rozsahu zamietol.

16. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).